

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ζ' 11-16)
9 Οκτωβρίου 2016

Μέσα στη σημερινή ευαγγελική περικοπή περιγράφεται ένας αβάστακτος πόνος. Μια χαροκαμένη μητέρα, που είχε χάσει προηγουμένως και τον σύζυγό της, συνοδεύει τώρα το φέρετρο του νεκρού μονάκριβου γιου της. Σ' αυτό το μεγάλο πόνο η χήρα είχε συμπαραστάτες όλους σχεδόν τους κατοίκους της Ναϊν. Είναι γεγονός ότι όταν μοιραζόμαστε τον πόνο με άλλους, αισθανόμαστε κάποια παρηγοριά. Πάντα ο άνθρωπος έχει ανάγκη από τη συντροφιά και τον καλό λόγο των συνανθρώπων του. Όταν είμαστε μόνοι μας, ο πόνος γίνεται πιο βαρύς και μπορεί να οδηγηθούμε στην κατάθλιψη και απελπισία.

Φυσικά, εμείς οι χριστιανοί, δεν πρέπει ποτέ να φτάνουμε σε σημείο απελπισίας. Ο Χριστός πλησιάζει με αγάπη τη χήρα και της λέει: «Μη κλαίει». Δυο λέξεις τις οποίες ο Χριστός απευθύνει όχι μόνο στη χαροκαμένη γυναίκα, αλλά σε όλους τους απελπισμένους, τους πονεμένους ανθρώπους.

«Μη κλαίει», λέγει ο Χριστός στον καθένα από εμάς, που πονεί και θρηνεί για το χαμό κάποιου αγαπημένου προσώπου. Αυτό σημαίνει, αγαπητοί αδελφοί, ότι δεν πρέπει να αφήνουμε την απελπισία να μας κυριεύει, την κατάθλιψη να μας εξουθενώνει. Πρέπει να θυμούμαστε ότι κανείς δεν είναι αθάνατος σε αυτή τη ζωή και ότι «ουκ έχωμεν ὡδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν».

Στην προκείμενη περίπτωση ας δούμε τι λέγει ο Απόστολος Παύλος στην Α' προς Θεσσαλονικείς Επιστολή του : «Δε θέλω να ξεχνάτε, αδελφοί μου, ότι δεν πρέπει να λυπούμαστε για τους νεκρούς μας, όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι, που δεν πιστεύουν και δεν έχουν ελπίδα. Εάν πιστεύουμε ότι ο Ιησούς απέθανε και αναστήθηκε, έτσι και ο Θεός τους κοιμηθέντας διά του Ιησού θα οδηγήσει μαζί του. ... Πρώτα θα αναστηθούν οι νεκροί και έπειτα οι ζωντανοί όλοι θα οδηγηθούμε στα ουράνια, όπου θα συναντήσουμε τον Χριστό και θα είμαστε μαζί του για πάντα.

Οι πρώτοι χριστιανοί αντιμετώπιζαν με ηρεμία το θάνατο. Έκλαιαν, βεβαίως, για τους δικούς τους, αλλά δεν έφταναν ποτέ σε απελπισία. Είχαν βεβαιότητα της μέλλουσας ζωής και της μακαριότητας των ουρανών. Είναι αυτό που διακηρύσσουμε με πίστη και βεβαιότητα στο σύμβολο της Πίστεως: «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνας». Εξ άλλου, η μέρα του θανάτου κάποιου μάρτυρα ήταν μέρα πανήγυρης και γιορτής, διότι είχαν την βεβαιότητα ότι ο μάρτυρας οδηγείται στην αιώνια βασιλεία του Θεού.

Πρέπει και εμείς, αγαπητοί μου, να αποφεύγουμε το βαρύ πένθος, την απελπισία και την κατάθλιψη. Αυτό είναι δύσκολο, αλλά το επιτυγχάνουμε, όταν έχουμε εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού. Εκείνος είναι η πηγή και ο χορηγός της ζωής. Εκείνος κρίνει πότε πρέπει να φύγει κάποιος από τον κόσμο αυτόν. Ο Θεός αναλαμβάνει υπό την προστασία του αυτούς που θα μείνουν πίσω. Τις χήρες και τα ορφανά δεν τα αφήνει απροστάτευτα, αλλά μεριμνά με στοργή και φροντίδα γι' αυτά. Οικογένειες χωρίς τον προστάτη τους βρίσκουν σύντομα το δρόμο τους, συνέρχονται από τη θλίψη και υπερνικούν τις δυσκολίες της ζωής.

Αγαπητοί μου, κανένας δεν αρνείται ότι ο θάνατος είναι αποκρουστικός. Είναι, άλλωστε, ο πικρός καρπός του προπατορικού αμαρτήματος. Μετά την Ανάσταση του Κυρίου, όμως, ο θάνατος έχασε τη δύναμη που είχε προηγουμένως. Η Ανάσταση φώτισε και θέρμανε τους σκοτεινούς και ψυχρούς τάφους. Η Ανάσταση δίνει ασφαλή εγγύηση σε όσους χάσαμε προσφιλή πρόσωπα. Η ελπίδα ότι οι νεκροί θα αναστηθούν και πάλι στη νέα ζωή μας γεμίζει τις καρδιές μας. Με αυτή την προσδοκία δεν θα είμαστε απαρηγόρητοι, αλλά το πένθος μας θα είναι ήρεμο, αληθινά χριστιανικό.